

Arrest

nr. 271 664 van 22 april 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent een Venezolaans staatsburger uit Valencia. Op 18.06.2018 verzocht u samen met uw echtgenoot, (...), voor het eerst om internationale bescherming.

U verklaarde toen het volgende:

"U bent getrouwd met (...) en jullie hebben samen twee zonen: (...) en (...). Op 26 oktober 2017 werd de auto van uw schoonzus gestolen. (...), de broer van uw echtgenoot diende hiertegen een klacht in.

Op diezelfde dag werd ook het appartement van (...) beroofd. U vermoedde dat de maffia van de regering hier achter zit. Eind november 2017 werden de dieven aangehouden. Op het moment dat de verkiezingscampagne van Maduro volop bezig was, in april 2018, werden de dieven vrijgelaten. Op 16 à 17 mei 2018 vond een bedreiging plaats in de werkplaats van uw echtgenoot. Er kwam een man die zei dat hij (...) en uw man zocht en dat hij een bericht voor hen had. In dit bericht stond dat ze 48 uur hadden om het land te verlaten en dat ze hen anders in stukjes zouden snijden. Hierop gingen ze een week naar San Christobal in Tachira. U bleef opgesloten thuis, maar ging toch samen met uw twee kinderen naar de bakker in die week. Hierbij had men geprobeerd om u samen met de kinderen mee te nemen. Hierna bleef u binnen tot u naar België reisde. In diezelfde week dat de bedreiging ontvangen werd in de werkplaats, probeerde een man (...) mee te nemen van op school. U ging uw zoon halen en liet hem niet meer naar school gaan. Diezelfde dag was er op de school van de zoon van (...) een witte bestelwagen langs geweest waarbij de inzittenden zijn zoon probeerde mee te sleuren. Tot slot hebben ze (...) achtervolgd met de wagen en probeerden ze hem in te sluiten. Dit gebeurde enkele dagen voor uw echtgenoot en (...) naar de VS reisden. Uiteindelijk moest uw echtgenoot terugkomen naar Venezuela omdat de volmacht die hij had achtergelaten waarmee uw kinderen samen met u het land zouden verlaten niet aanvaard werd door de notaris. U, uw echtgenoot en jullie kinderen reisden naar België op 11 juni 2018. U vreesde dat uw echtgenoot vermoord zou worden. Bovendien vreesde u voor uw kinderen omdat zij slechte herinneringen hebben aan Venezuela, gezien de familiale spanningen met uw schoonvader, die meer en meer betrokken is bij de politiek van Maduro. Bovendien was uw zoon aanwezig in de zaak waar de bedreigingen plaatsvonden. Op 20 maart 2019 kregen u en uw echtgenoot een dochter genaamd (...).”

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming weigerde het CGVS, zowel voor u als voor uw echtgenoot, op 17 mei 2019 u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. U en uw echtgenoot gingen in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde met haar arrest van 10 maart 2020 de beslissing van het Commissariaat-generaal. Jullie gingen niet in beroep tegen het arrest van de RvV.

Op 12.08.2020 verzocht u samen met uw echtgenoot een tweede keer om internationale bescherming. U verklaarde toen het volgende:

“U stelde dat de politieke activiteiten van uw schoonvader het begin van de problemen waren, maar dat er veel andere problemen waren. Sinds jullie in België waren, belaagden criminelen het huis van uw familie. Ze bedreigden uw vader en uw broer. In juli 2020 drong de politiedienst CICPC binnen in het huis van uw vader, waar ze foto's namen. U wist niet waarom. De CICPC vroeg naar u en zei dat ze uw broer gingen vermoorden en dat hij zich er buiten moest houden. Bij terugkeer naar Venezuela vreesde u voor uw leven en dat van uw familie. U meende dat de politiediensten FAES, Sebin en CICPC jullie zouden vervolgen omdat jullie het land verlaten hadden. U vreesde dat jullie vermoord zouden worden. U vreesde ook voor het leven van uw kinderen. De colectivos probeerden (...) te ontvoeren. Hij was getraumatiseerd door wat er gebeurde en hij ging naar een psycholoog. (...) had het leven in Venezuela nooit bewust gekend en ook het leven van Royza speelde zich hier af. Voorts stipte u aan dat er geen toegang was tot basisproducten en basisdiensten. Er was geen elektriciteit, geen gas, geen voedsel en geen medicatie. Het was niet leefbaar in Venezuela. U kon er uw kinderen niet opvoeden en verzorgen.”

Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. U en uw echtgenoot gingen niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten verzocht u op 20 januari 2021 een derde keer om internationale bescherming. Uw echtgenoot heeft tegen u gelogen bij uw vertrek uit Venezuela. Hij onderhield immers, in tegenstelling tot wat hij beweerde, wel nog contact met zijn familie. De feiten die u aanhaalde bij uw vorige verzoeken vonden daadwerkelijk plaats, maar u kent er het fijne niet van. Sinds 2010 werd uw vader bedreigd door (...), de vader van (...). (...) is voorzitter van de Maduro-gezinde ORA-partij. Uw vader was actief in de culturele sector en sympathiseerde met de oppositie. Uw vader was bibliothecaris bij de partij Botas Sol. Ook u was als student actief in de culturele sector en sympathiseerde met de oppositie en werd door (...) gevraagd studenten voor ORA te mobiliseren. U en uw broer waren immers gekend in de culturele wereld. U weigerde dit. U werd hierop bedreigd. Toen u in 2014 uw huidige echtgenoot leerde kennen, wist u niet dat hij de zoon van (...) was, dat vernam u pas eens u aan zijn familie werd voorgesteld. Reeds voor uw huwelijk werd u bedreigd en geslagen door uw schoonfamilie. Als u geen gevolg zou geven aan hun eisen, dan zou uw vader vermoord worden. In 2016 huwde u met (...), op voorwaarde dat de verplichtingen, bedreigingen en de mishandelingen door zijn familie zouden stoppen. Uw schoonvader was tegen dit huwelijk ten gevolge van uw huidskleur, maar kon niet anders

dan toegeven aan zijn verwende zoon. U bleef echter ook na uw huwelijk bedreigd worden door uw schoonfamilie. U was immers op de hoogte van hun praktijken waarbij mensen onder andere vernederd werden en u was hier niet mee akkoord. Ten gevolge van deze aanhoudende problemen met uw schoonfamilie wou u in 2018 al scheiden. Uw schoonvader stemde hier niet mee in en dreigde ermee uw kinderen af te nemen. U wou met uw kinderen naar Colombia uitwijken, maar toen (...) uw plannen ontdekte, stelde hij u voor om samen op vakantie te gaan naar België, waardoor jullie in juni 2018 Venezuela verlieten. U was van plan om meteen bij aankomst in België van uw echtgenoot te ontsnappen. Nog op de luchthaven in België liet u uw echtgenoot weten dat u meteen naar de politie zou gaan omdat u onder druk van hem naar hier was gekomen. U deed dit echter niet. Uw echtgenoot zei immers dat jullie asiel zouden vragen en u besloot nog even in zijn plannen mee te gaan tot u hem kon verlaten. In België was u steeds onderdrukt door uw echtgenoot. Hij liet u tijdens vorige verzoeken zaken zeggen die niet klopten en waar u niet van op de hoogte was. Hij mishandelde u en uw kinderen. Dit huiselijk geweld begon sinds maart 2019. Hij dreigde er tevens mee om de kinderen van u af te nemen. Ten gevolge van seksueel geweld raakte u opnieuw zwanger. U kwam in oktober 2020 ook te weten dat uw echtgenoot vanuit België de politiek van uw vader actief steunde. In oktober 2020 vroeg u de scheiding aan. Deze is echter nog niet definitief uitgesproken. Nog in oktober 2020 trachtte (...) u van de trap te duwen. Op 1 december 2020 was uw echtgenoot bezig met uw zoon (...) te mishandelen en trachtte hij de kinderen mee te nemen. Toen u tussenkam, wou uw echtgenoot u aanvallen. Uw zoon (...) filmde dit. Jullie konden zich opsluiten in een kamer om erger te voorkomen. De kinderbescherming kwam ook langs bij jullie thuis en ging de huiselijke situatie na. Ze vroegen u tevens om het huis op te ruimen. In december 2020 diende uw echtgenoot valselijk klacht in tegen u. Hij verklaarde aan de politie dat u hem sloeg en dat u de kinderen mishandelde. Hierop kwam de politie naar jullie woning. Ze namen (...) mee uit de woning en brachten hem naar een opvangcentrum in Charleroi. Op 18 december 2020 ging (...) naar de school van uw kinderen en hij vroeg hen of ze bij hem (in zijn nieuwe woning) wouden verblijven. U ging hiermee echter niet akkoord. Op 21 december 2020 verliet (...) vrijwillig België en keerde hij terug naar Venezuela. De ORA-partij had immers gewonnen bij de verkiezingen en uw schoonvader is ondertussen parlamentslid. Op 22 december 2020 werd u gebeld door Marli Torres en Antonio Garcia Lopez, twee personen die de boodschap van de familie van (...) aan u doorgaven dat ze u zouden vermoorden of in de gevangenis zouden steken. U kreeg nog een gelijkaardige oproep in maart 2021. Marli Torres vertelde u ook dat de school van de kinderen en het OCMW klacht ingediend hebben tegen u. U weet echter niet of dit klopt. Op 23 december 2020 kwam u in contact met "Refugie officiel", een organisatie die vrouwen helpt zich te verdedigen en die u aanraade om klacht in te dienen. U kwam later ook in contact met "Woman Now". Deze organisatie volgde u en uw kinderen psychologisch op. U hebt nooit klacht ingediend voor de bedreigingen, mishandelingen en problemen met uw echtgenoot. Na zijn vertrek had uw echtgenoot, onder begeleiding van PCS (Plan de Cohésion Sociale), enkele telefoongesprekken met uw kinderen. Tevens contacteerde u, via een vals facebookprofiel met de naam Maria/Lorena Lopez, (...) om zo na te gaan waar hij mee bezig was. U ontvangt ook nog steeds indirecte bedreigingen van de familie van (...). Zo kreeg u daags voor uw tweede persoonlijk onderhoud, i.e. 26.05.2021, een foto van (...), een nicht van (...). Ze stuurde een foto van uw rug met op de achtergrond de universiteit waar u voorheen studeerde. Omwille van de bedreigingen van de familie van (...)verlieten ook uw broers Venezuela (of plannen ze om het land te verlaten). U vreest bij een terugkeer verdere problemen met uw echtgenoot en uw schoonfamilie. Zo vreest u opgesloten en vermoord te worden. U vreest tevens dat uw kinderen bij een terugkeer opnieuw mishandeld worden. Op 30.06.2021 verklaarde het CGVS uw derde verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk. Op 27.08.2021 trok het CGVS deze beslissing in. Op 22.09.2021 verklaarde het CGVS uw verzoek als ontvankelijk.

U legt in het kader van onderhavig verzoek volgende documenten voor: een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van de geboorteakte van uw kinderen, een kopie van het paspoort van (...) en (...), een kopie van de geboorteakte van (...), enkele foto's die de verslavingen van (...) moeten aantonen (drankverslaving en verslaving aan tabakspasta), enkele chatberichten en twee audiofragmenten van oktober à november 2020 waarin (...) tegen u aangeeft dat hij fouten heeft gemaakt, een facebookconversatie van het valse profiel dat u had aangemaakt en waarin (...) aangeeft dat hij uw kinderen zou afnemen, de audiofragmenten van de gesprekken tussen u, Marli Torres en Antonio Garcia Lopez, berichten van november 2020 van de nichten van (...) waarin ze zeiden dat u beter af bent zonder hem en waarbij foto's van hem en zijn familieleden worden getoond, een video waarbij (...) bij zijn terugkeer in Venezuela wordt geknuffeld door zijn familie, een audiofragment tussen onbekende personen en (...) en waaruit volgens u moet blijken dat hij is teruggekeerd naar Venezuela, enkele foto's van (...) zijn vader over zijn politiek engagement binnen ORA en zijn connectie met president Maduro, een onduidelijke video en een audiofragment waarmee u de gebeurtenissen van 1 december 2020 wil aantonen (waarbij uw zoon (...) filmde dat (...) u en uw zoon (...) wou aanvallen),

een verklaring van Claudia Delattre (en haar identiteitskaart) waarbij ze de (problematische) huiselijke situatie van u en (...) beschrijft, een nauwelijks leesbaar medisch attest van 30 mei 2021 waaruit blijkt dat u ten gevolge van intense stress een lumbago hebt, aan hoofdpijn en spiercontracturen lijdt en dat u ernstig beperkt wordt door het feit dat u aan duizeligheid en sufheid lijdt, een printscreen van een link van "google foto's" van (...) en een foto van een gebouw.

In uw verzoekschrift tot beroep d.d. 14 juli 2021 tegen de aanvankelijke niet-ontvankelijkheidsbeslissing van uw huidig verzoek liet u middels uw advocaat weten dat u vanaf oktober 2020 alleen naar uw raadsman ging waar u over uw huwelijksproblemen begon te praten. U nam tevens contact op met een tweede advocaat om een echtscheidingsprocedure in te leiden. U liet verder weten dat de beweerde door de school, het OCMW en de PCS ingediende klachten tegen u niet bestonden. U vernam dit na enig onderzoek. Eind juni 2021 vernam u tevens dat uw echtgenoot in maart 2021 vanuit Venezuela een e-mail had gestuurd naar het parket van Charleroi waardoor u op 30 juni 2021 werd gehoord in het kader van een gezinsonderzoek. U vreest tevens dat u, mede onder invloed van uw schoonfamilie, bij een terugkeer naar Venezuela als opposant van het regime aanzien zal worden omdat u al sinds 2018 het land verlaten hebt en omdat u niet deelnam aan de verkiezingen van december 2020.

Bij uw verzoekschrift voegde u verder de volgende nieuwe documenten toe: meerdere rapporten en artikels over de situatie in Venezuela, een bijlage van een proces-verbaal d.d. 30.06.2021 van de politiezone van HenegouwenBeaumont waarbij u werd gehoord in het kader van een gezinsonderzoek, een document opgesteld door de CNE (nationale verkiezingsraad) waarbij uw echtgenoot uw zoon Jesus erkend als zijn zoon, enkele schriftelijke bedreigingen van de familie van (...) aan uw adres, een kopie van de begeleidende brief van uw raadsman op 28.12.2020 waarbij deze documenten aan het CGVS overhandigde in het kader van uw huidig verzoek, een e-mail van uw raadsman C. Prudhon d.d. 16.06.2021 waarbij ze stelt dat ze het nodige zal doen om uw echtscheidingsprocedure op te starten, enkele oproepen en berichten van 'Lorena', 'Antonio', 'William' en 'Claudia Belgica' en tot slot een attest van Woman Now d.d. 13.07.2021 waarin wordt gesteld dat u bij hen sinds 05.04.2021 wordt opgevolgd. Tevens overhandigde u bij dit verzoekschrift verschillende documenten die reeds eerder waren ingediend in uw huidig verzoek.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U verklaarde psychologisch last te hebben van de asielprocedure, stress te hebben, duizelig te zijn, flauw te vallen, hartkloppingen te hebben (Verklaring volgend verzoek 3e VIB, vraag 12), zenuwachtig te zijn en aan slapeloosheid te lijden (CGVS 1 van 3e VIB, p. 8-9). Hoewel u, die in België reeds psychologische begeleiding genoot, geen enkel stuk neerlegt waaruit blijkt dat u niet in staat zou zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan onderhavige procedure, werd u door het CGVS wel de mogelijkheid geboden om een pauze te vragen indien u hier nood aan had (Notities persoonlijk onderhoud d.d. 12.04.2021 (CGVS 1 van 3e VIB, p. 2). Het medisch attest van 30 mei 2021 dat u na uw tweede persoonlijk onderhoud overhandigde, is weinig leesbaar en zegt niets over uw beweerd psychologisch traject. Hetgeen wel kan afgeleid worden is dat u een lumbago hebt, aan hoofdpijn en spiercontracturen lijdt en dat dit veroorzaakt wordt door een intense stress. Bovendien wordt u ernstig beperkt door duizeligheid en sufheid. Nergens blijkt hieruit welke psychische problemen u precies zou hebben, of u hiervoor in behandeling bent, wanneer u aan deze klachten leed of welke invloed dit heeft op onderhavige procedure. U heeft aldus geenszins aannemelijk gemaakt dat u ten gevolge van psychische problemen niet op volwaardige wijze zou kunnen deelnemen aan onderhavige procedure. U heeft aldus geenszins aannemelijk gemaakt dat u ten gevolge van psychische problemen niet op volwaardige wijze zou kunnen deelnemen aan onderhavige procedure. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ook na een herevaluatie van uw verzoek waarbij rekening werd gehouden met de nieuwe door u ingediende stukken, dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In het kader van onderhavig verzoek haalt u het huiselijk geweld van uw echtgenoot tegen u en uw kinderen aan. Uw echtgenoot zou stiekem ook samenwerken met de pro-Maduro partij van zijn vader (ORA). U stelt dat u hierdoor niet naar Venezuela terug kan omdat u vreest opgesloten en vermoord te worden. Ook uw broers en uw vader zouden vervolgd worden door de familie van uw echtgenoot (Notities persoonlijk onderhoud d.d. 12.04.2021 (CGVS 1 van 3e VIB), p. 4, 12, 16 en CGVS 2 van 3e VIB, p. 5, 10, 11 en 13). Aan deze feiten kan echter geen geloof worden gehecht omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient er aangestipt te worden dat u er niet voor terugdeinst om, zoals vastgesteld bij uw vorige verzoeken en door u actueel erkend, bedrieglijke verklaringen af te leggen (CGVS 1 van 3e VIB, p. 3 en 13 en notities persoonlijk onderhoud d.d. 27.05.2021 (CGVS 2 van 3e VIB, p. 9 en 11). Het feit dat u hiertoe onder druk werd gezet door uw echtgenoot, doet geen afbreuk aan deze vaststelling en volstaat niet als rechtvaardiging. Er kan immers, zoals hieronder uiteengezet zal worden, geen geloof worden gehecht aan uw problemen met uw echtgenoot. Bijgevolg wordt evenmin geloof gehecht aan uw verklaring dat u onderdrukt werd en dat u valse verklaringen diende af te leggen.

Dat aan uw nieuwe opgeworpen problemen geen geloof kan worden gehecht, met name het huiselijk geweld door uw echtgenoot, blijkt uit het feit dat u geen enkel overtuigend objectief stavingstuk hebt ingediend, hoewel deze er luidens uw aanvankelijke verklaringen wel zouden moeten zijn. Vooreerst is het opmerkelijk dat u, waar u tijdens uw persoonlijke onderhouds op het CGVS gewag maakt van klachten die door de school en het OCMW tegen u waren ingediend (CGVS 2 van 3e VIB, p. 17) en waarvan u kopies werden gevraagd (zelfs in een herinneringsmail van 14 juni 2021), u in uw verzoekschrift plotsklap aangeeft dat u heeft vernomen dat deze klachten niet waren ingediend. U had dit vernomen na enig – niet gestaafd – onderzoek.

U legt nog steeds geen enkel bewijs neer van het contact en/of de bijstand met Refugee officiel, van de consultaties bij de psycholoog of de psychologische bijstand voor u en uw kinderen, van de tussenkomst van de kinderbescherming en PCS. Nochtans werden u deze zaken meermaals gevraagd ten tijde van uw persoonlijk onderhouds van 12 april 2021 en 27 mei 2021 (CGVS 1 van 3e VIB, p. 10, 16-17 en CGVS 2 van 3e VIB, p. 17) en werd hiervoor ook een herinnering gestuurd op 14 juni 2021. Dat u daags na deze mail de verklaring van Claudia Delattre (en haar identiteitskaart), het weinig leesbare medisch attest van 30 mei 2021, een printscreen van een link van “google foto’s” van (...) en een foto van een gebouw opstuurde, volstaat niet om te gewagen van een afdoende begin van bewijs. De verklaring van Claudia Delattre kan immers niet weerhouden worden als objectieve bron. Uit het weinig leesbare medisch attest kan louter afgeleid worden dat u ten gevolge van intense stress een lumbago hebt, aan hoofdpijn en spiercontracturen lijdt en ernstig beperkt wordt door duizeligheid en sufheid. De printscreen van een link van “google foto’s” van (...) en een foto van een gebouw waarmee u vermoedelijk de bedreiging van 26 mei 2021 wil aantonen – volstaan evenmin om uw relaas te staven. Dergelijke printscreen en foto laten niet toe om te beoordelen hoe en in welke omstandigheden dit gemaakt werd en kunnen aldus gemakkelijk geënsceeneerd worden. Hetzelfde kan gezegd worden over de foto’s die de verslavingen van (...) moeten aantonen, de chatberichten en de twee audiofragmenten van oktober à november 2020 waarin (...) tegen u aangeeft dat hij fouten heeft gemaakt, de facebookconversatie van het valse profiel dat u had aangemaakt en waarin (...) aangeeft dat hij uw kinderen zou afnemen, de audiofragmenten van de gesprekken tussen u, Marli Torres en Antonio Garcia Lopez, de berichten van november 2020 van de nichten van (...) waarin ze zeiden dat u beter af bent zonder hem en waarbij foto’s van hem en zijn familieleden worden getoond, de onduidelijke video en het audiofragment waarmee u de gebeurtenissen van 1 december 2020 wil aantonen en waarbij uw zoon (...) filmde dat (...) u en uw zoon (...) wou aanvallen, de bedreigingen die (...) zijn familie tegen u uitte en de oproepen en berichten van Lorena, Antonio, William en Claudia Belgica. De verschoningsgronden die u inroept voor het niet overhandigen van de gevraagde documenten overtuigen allerminst. Dat u van advocaat veranderd bent (CGVS 2 van 3e VIB, p. 17) en dat u moeilijkheden heeft om contact op te nemen met uw maatschappelijk werkster om hulp te krijgen bij het verkrijgen van documenten, zoals aangegeven door uw advocaat in haar schrijven d.d. 15.6.2021, volstaat niet als verschoning voor het ontbreken van ook maar enig objectief stavingstuk. Er kan in alle redelijkheid immers verwacht worden dat u op zijn minst kopies heeft van de documenten die u en uw kinderen betreffen. Bovendien loopt uw procedure ondertussen 11 maanden, een periode die lang genoeg is om, ondanks het wijzigen van advocaat en de moeilijkheden om contact op te nemen met de sociaal assistent, de gevraagde documenten voor te leggen.

De bijlage van het proces-verbaal van de politiezone van Henegouwen-Beaumont volstaat evenmin om uw relaas te ondersteunen. Immers, u maakt vooreerst enkel de bijlage van een proces-verbaal over.

Het eigenlijke pv waartoe deze bijlage behoort maakt u niet over. Dit proces-verbaal dateert aldus het pv-nummer op de bijlage van 10 mei 2021, met andere woorden, een maand nadat u voor het eerst op het CGVS werd gehoord in het kader van uw huidig verzoek. Uit de ingediende bijlage blijkt verder dat u op 30 juni 2021 voor de politie verklaarde het slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld. Het feit dat u deze verklaringen op 30 juni 2021 aflegde, met andere woorden nadat u tweemaal door het CGVS werd gehoord in onderhavig verzoek waarbij u werd gevraagd naar objectieve stavingstukken en nadat u een mail ter herinnering werd gestuurd om dergelijke stukken in te dienen, ondermijnt de bewijswaarde van dit stuk volledig. Bovendien betreft dit niet meer dan een weergave van uw verklaringen afgelegd bij de politie. Uit niets valt het waarheidsgehalte van uw afgelegde verklaringen af te leiden. Bovendien doet het wederom verbazen dat u tot op heden louter een bijlage van een proces-verbaal voorlegt als bewijs van de interventies van de politie. Volgens het schrijven van uw advocaat d.d. 27.12.2020 hadden er immers toen al meerdere interventies door de politie plaatsgevonden. U overhandigt hiervan echter niet het minste bewijs. U legt met andere woorden geen enkel objectief stuk neer dat dateert van voor uw gehoren op het CGVS waaruit de ware aanleiding/omstandigheden van uw contacten met de politie kan blijken.

Het attest van Women Now volstaat evenmin om uw beweerde asielmotieven aan te tonen. Hierin wordt immers slechts summier aangegeven dat u er sinds 5 april 2021 wordt opgevolgd. De ware toedracht van uw contacten met deze organisatie kan hieruit niet afgeleid worden.

In het licht van uw verklaringen en de opmerkingen van uw advocaat d.d. 12 april 2021 waaruit blijkt dat u toen reeds een echtscheidingsprocedure had opgestart (CGVS 1 van 3e VIB, p. 3-4, p. 7, p. 11, p. 16) mag het bovendien verbazen dat mr. C. Prudhon op 16 juni 2021 laat weten dat ze het nodige zal doen om de aanvraag tot een echtscheiding zo snel mogelijk in te dienen. De vaststelling dat u, die reeds van bij uw aankomst in België weg wou van uw echtgenoot (CGVS 2 van 3e VIB, p. 9-10) en volgens uw verzoekschrift tot beroep sinds oktober 2020 zonder uw echtgenoot een advocaat raadpleegt, midden 2021 nog steeds geen echtscheidingsprocedure heeft opgestart ondermijnt bijkomend uw geloofwaardigheid.

Gelet op uw verklaring dat u reeds van bij aankomst in België, zelfs al op de luchthaven, de politie op de hoogte wou brengen van uw situatie/problemen en rekening houdend met uw beweringen dat zowel Refugee Officiel als Woman Now als uw advocaat u gewezen hebben op uw mogelijkheden om klacht in te dienen, ondermijnt het feit dat u uiteindelijk nooit klacht heeft ingediend in België bijkomend uw geloofwaardigheid (CGVS 2 van 3e VIB, p. 9-10, CGVS 1 van 3e VIB, p. 6,8, 9, 14 en CGVS 2 van 3e VIB, p. 10). Dat (...) de vader is van uw kinderen, weet, gelet op uw intentie – reeds op de luchthaven – om klacht in te dienen, niet te overtuigen als verschoning voor uw nalaten (CGVS 1 van 3e VIB, p. 6). Dat u nooit de kans zou gehad hebben om klacht in te dienen (CGVS 1 van 3e VIB, p. 8), is verre van geloofwaardig. Het huiselijk geweld startte immers reeds in maart 2019 (CGVS 2 van 3e VIB, p. 14) en u stond in contact met Refugee Officiel, een organisatie die vrouwen helpt om zich te verdedigen, Woman Now en een advocaat die u aanraadden om klacht in te dienen. Bijgevolg overtuigt uw verweer dat u de Belgische wet niet kent en dat u niet sterk genoeg was (CGVS 2 van 3e VIB, p. 15) evenmin. Dat u aangeeft dat uw echtgenoot al weg was en dit dus geen nut had (CGVS 1 van 3e VIB, p. 8 en CGVS 2 van 3e VIB, p. 15), volstaat evenmin als verklaring. Uw problemen met uw echtgenoot begonnen in maart 2019 en uw echtgenoot verliet België pas in december 2020.

Daarnaast stelt u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud in het kader van uw huidig verzoek dat u met uw echtgenoot en uw kinderen naar België kwam wegens de bedreigingen van de familie van uw echtgenoot. U voegt er aan toe dat u toen dacht dat (...) een goede echtgenoot was en dat hij het juiste wou doen (CGVS 1 van 3e VIB, p. 10). Deze stelling doet op zijn minst de wenkbrauwen fronsen, zeker gelet op uw latere verklaringen waar u stelt dat u onder druk naar België kwam en dat u bij aankomst meteen klacht wou indienen (CGVS 2 van 3e VIB, p. 10) en dat (...) in Venezuela de kinderen reeds zou mishandeld hebben (CGVS 1 van 3e VIB, p. 16).

Tot slot beweert u dat u van uw advocaat – nadat uw eerste verzoek geweigerd werd – vernam dat uw echtgenoot vanuit België voor het Maduro-regime werkt (CGVS 2 van 3e VIB, p. 10). Dat een advocaat dergelijk nieuws zou melden aan u mag verbazen aangezien uw echtgenoot in het kader van zijn verzoeken nooit heeft kenbaar gemaakt dat hij hier activiteiten ontplooidde voor Maduro. Integendeel, in het beroep tegen de eerste weigeringsbeslissing werden voor de RvV stukken neergelegd om aan te tonen dat zowel u als uw echtgenoot tot de oppositie zouden behoren.

Gelet op voorgaande kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw problemen met uw echtgenoot.

Gelet dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen met uw echtgenoot, komt ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw broers en uw vader in Venezuela vervolgd worden door uw schoonfamilie in het gedrang. Dit wordt nog versterkt door het feit dat u in uw huidig verzoek op 12 april 2021 stelt dat u al een jaar geen contact meer hebt met uw vader omdat u niet wil dat hij gevaar zou lopen (CGVS 1 van 3e VIB, p. 4). Dit is echter tegenstrijdig met uw verklaringen in uw tweede verzoek waar u in september 2020 stelde dat in contact stond met uw vader (verklaring 2e verzoek DVZ, vraag 21)). Hiermee geconfronteerd stelt u dit niet gezegd te hebben en dat dit niet klopt (CGVS 2 van 3e VIB, p. 10-11). Dergelijke repliek kan niet weerhouden worden gelet op het feit dat uw verklaring bij de DVZ (van uw tweede VIB) in het Spaans werd voorgelezen en dat u akkoord ging met de vermelde inhoud. Daarnaast stelde u tijdens uw eerste verzoek dat niemand van uw familie politiek actief is (buiten enkele familieleden die door hun bedrijf gedwongen werden om te verschijnen bij campagnes of protestacties (CGVS 1e VIB, p. 7). Tijdens uw huidig verzoek stelt u echter dat uw vader bibliothecaris is van een partij 'botas sol', dat hij campagnes organiseerde en controle deed op de administratie van deze partij. U stelt ook dat uw vader altijd deel heeft uitgemaakt van de oppositie (CGVS 1 van 3e VIB, p. 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat hij niet politiek actief is en alleen licht werk deed voor deze partij (CGVS 1 van 3e VIB, p. 13). Of uw vader weinig of veel actief was voor een bepaalde partij in Venezuela doet niet ter zake als u gevraagd wordt of hij überhaupt politiek actief is. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u stelt dat hij alleen licht werk deed en niet politiek actief was als hij anderzijds campagnes voor een partij zou organiseren en altijd deel zou uitgemaakt hebben van de oppositie. U voegt als repliek toe dat de gezondheid van uw vader slecht is (CGVS 1 van 3e VIB, p. 13). De gezondheidstoestand van uw vader verklaart allerm minst waarom u tijdens uw eerste verzoek stelde dat u geen politiek actieve familieleden had en waarom u tijdens uw huidig verzoek stelt dat uw vader bibliothecaris is van 'Botas Sol', dat hij campagnes organiseerde en controle deed op de administratie van deze partij.

Gelet op bovenstaande conclusies kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde motieven van uw huidig verzoek.

Wat betreft de bewering van uw advocaat in het verzoekschrift dat er een ernstig risico is dat u als opposant van het Venezolaanse regime zal aanzien worden omdat u al sinds 2018 het land verlaten hebt en omdat u niet deelnam aan de verkiezingen van december 2020 dient aangestipt te worden dat u deze vrees in uw huidig verzoek niet aanhaalde voor de DVZ, noch voor het CGVS. Dergelijke post-factum vermelde vrees dient dan ook sterk gerelativeerd te worden.

Uit de COI Focus Venezuela: houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 23 november 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20211123_1.pdf) blijkt bovendien niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze

gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Zoals geargumenteed in het kader van uw eerste verzoek, bleek uit uw verklaringen niet dat u een dergelijk profiel heeft of dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. Dat uw schoonfamilie niet zou aarzelen om de Venezolaanse autoriteiten in te lichten over uw langdurig verblijf in België waardoor u de verkiezingen van december 2020 heet gemist en waardoor u als opposant moet beschouwd worden mist, gelet op het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen inzake de problemen met uw man en schoonfamilie, elke geloofwaardigheid. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Uw advocaat legt voorts verschillende rapporten en artikels voor over de algemene veiligheids- en socioeconomische situatie in Venezuela waarmee ze wil aantonen dat u recht hebt op een reëel risico op ernstige schade. Hier dient echter opgemerkt te worden dat de analyses die uw advocaat over Venezuela heeft gemaakt niet overeenstemmen met de recente beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt (zie infra).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji

v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te

meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Tijdens uw vorig verzoeken werd echter reeds aangetoond dat uw individuele situatie in Venezuela behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menssonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela:**

Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door

het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politioneel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politioneel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Uw documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw identiteit en herkomst worden op zich niet betwist, net zomin die van uw echtgenoot en van uw kinderen. Uw huwelijk wordt op zich evenmin betwist. Dezelfde conclusie geldt voor het feit dat (...) uw zoon Jesus erkend heeft. Wel werd hierboven uiteengezet dat het huiselijk geweld en de problemen binnen uw huwelijk niet geloofwaardig zijn. Dat (...) teruggekeerd zou zijn naar Venezuela wordt in deze beslissing niet aangevochten. Dit bewijst echter geenszins dat de beweerde problemen geloofwaardig zouden zijn. Dat de vader van (...) tot slot politiek actief is binnen de partij ORA word evenmin betwist. Dat hij politiek actief zou zijn doet echter ook geen uitspraak over de door u opgeworpen problemen. De mail met documenten die uw raadsman op 28.12.2020 overhandigde om uw tweede verzoek om internationale bescherming te staven, werd niet besproken in de beslissing van het CGVS over uw tweede verzoek. De mail dateert immers van na de ondertekening van de beslissing door het CGVS. Echter worden deze motieven wel in deze beslissing besproken. Uw overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert een appreciatiefout aan en een schending van de volgende bepalingen:

*“- de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;”.*

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Ook na een herevaluatie van uw verzoek waarbij rekening werd gehouden met de nieuwe door u ingediende stukken, dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In het kader van onderhavig verzoek haalt u het huiselijk geweld van uw echtgenoot tegen u en uw kinderen aan. Uw echtgenoot zou stiekem ook samenwerken met de pro-Maduro partij van zijn vader (ORA). U stelt dat u hierdoor niet naar Venezuela terug kan omdat u vreest opgesloten en vermoord te worden. Ook uw broers en uw vader zouden vervolgd worden door de familie van uw echtgenoot (Notities persoonlijk onderhoud d.d. 12.04.2021 (CGVS 1 van 3e VIB), p. 4, 12, 16 en CGVS 2 van 3e VIB, p. 5, 10, 11 en 13). Aan deze feiten kan echter geen geloof worden gehecht omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient er aangestipt te worden dat u er niet voor terugdeinst om, zoals vastgesteld bij uw vorige verzoeken en door u actueel erkend, bedrieglijke verklaringen af te leggen (CGVS 1 van 3e VIB, p. 3 en 13 en notities persoonlijk onderhoud d.d. 27.05.2021 (CGVS 2 van 3e VIB, p. 9 en 11). Het feit dat u hiertoe onder druk werd gezet door uw echtgenoot, doet geen afbreuk aan deze vaststelling en volstaat niet als rechtvaardiging. Er kan immers, zoals hieronder uiteengezet zal worden, geen geloof worden gehecht aan uw problemen met uw echtgenoot. Bijgevolg wordt evenmin geloof gehecht aan uw verklaring dat u onderdrukt werd en dat u valse verklaringen diende af te leggen.

Dat aan uw nieuwe opgeworpen problemen geen geloof kan worden gehecht, met name het huiselijk geweld door uw echtgenoot, blijkt uit het feit dat u geen enkel overtuigend objectief stavingstuk hebt ingediend, hoewel deze er luidens uw aanvankelijke verklaringen wel zouden moeten zijn. Vooreerst is het opmerkelijk dat u, waar u tijdens uw persoonlijke onderhouds op het CGVS gewag maakt van klachten die door de school en het OCMW tegen u waren ingediend (CGVS 2 van 3e VIB, p. 17) en waarvan u kopies werden gevraagd (zelfs in een herinneringsmail van 14 juni 2021), u in uw

verzoekschrift plotsklap aangeeft dat u heeft vernomen dat deze klachten niet waren ingediend. U had dit vernomen na enig – niet gestaafd – onderzoek.

U legt nog steeds geen enkel bewijs neer van het contact en/of de bijstand met Refugee officieel, van de consultaties bij de psycholoog of de psychologische bijstand voor u en uw kinderen, van de tussenkomst van de kinderbescherming en PCS. Nochtans werden u deze zaken meermaals gevraagd ten tijde van uw persoonlijk onderhoud van 12 april 2021 en 27 mei 2021 (CGVS 1 van 3e VIB, p. 10, 16-17 en CGVS 2 van 3e VIB, p. 17) en werd hiervoor ook een herinnering gestuurd op 14 juni 2021. Dat u daags na deze mail de verklaring van Claudia Delattre (en haar identiteitskaart), het weinig leesbare medisch attest van 30 mei 2021, een printscreen van een link van “google foto’s” van (...) en een foto van een gebouw opstuurde, volstaat niet om te gewagen van een afdoende begin van bewijs. De verklaring van Claudia Delattre kan immers niet weerhouden worden als objectieve bron. Uit het weinig leesbare medisch attest kan louter afgeleid worden dat u ten gevolge van intense stress een lumbago hebt, aan hoofdpijn en spiercontracturen lijdt en ernstig beperkt wordt door duizeligheid en sufheid. De printscreen van een link van “google foto’s” van (...) en een foto van een gebouw waarmee u vermoedelijk de bedreiging van 26 mei 2021 wil aantonen – volstaan evenmin om uw relaas te staven. Dergelijke printscreen en foto laten niet toe om te beoordelen hoe en in welke omstandigheden dit gemaakt werd en kunnen aldus gemakkelijk geënceneerd worden. Hetzelfde kan gezegd worden over de foto’s die de verslavingen van (...) moeten aantonen, de chatberichten en de twee audiofragmenten van oktober à november 2020 waarin (...) tegen u aangeeft dat hij fouten heeft gemaakt, de facebookconversatie van het valse profiel dat u had aangemaakt en waarin (...) aangeeft dat hij uw kinderen zou afnemen, de audiofragmenten van de gesprekken tussen u, Marli Torres en Antonio Garcia Lopez, de berichten van november 2020 van de nichten van (...) waarin ze zeiden dat u beter af bent zonder hem en waarbij foto’s van hem en zijn familieleden worden getoond, de onduidelijke video en het audiofragment waarmee u de gebeurtenissen van 1 december 2020 wil aantonen en waarbij uw zoon (...) filmde dat (...) u en uw zoon (...) wou aanvallen, de bedreigingen die (...) zijn familie tegen u uitte en de oproepen en berichten van Lorena, Antonio, William en Claudia Belgica. De verschoningsgronden die u inroept voor het niet overhandigen van de gevraagde documenten overtuigen allerminst. Dat u van advocaat veranderd bent (CGVS 2 van 3e VIB, p. 17) en dat u moeilijkheden heeft om contact op te nemen met uw maatschappelijk werkster om hulp te krijgen bij het verkrijgen van documenten, zoals aangegeven door uw advocaat in haar schrijven d.d. 15.6.2021, volstaat niet als verschoning voor het ontbreken van ook maar enig objectief stavingstuk. Er kan in alle redelijkheid immers verwacht worden dat u op zijn minst kopies heeft van de documenten die u en uw kinderen betreffen. Bovendien loopt uw procedure ondertussen 11 maanden, een periode die lang genoeg is om, ondanks het wijzigen van advocaat en de moeilijkheden om contact op te nemen met de sociaal assistent, de gevraagde documenten voor te leggen.

De bijlage van het proces-verbaal van de politiezone van Henegouwen-Beaumont volstaat evenmin om uw relaas te ondersteunen. Immers, u maakt vooreerst enkel de bijlage van een proces-verbaal over. Het eigenlijke pv waartoe deze bijlage behoort maakt u niet over. Dit proces-verbaal dateert aldus het pv-nummer op de bijlage van 10 mei 2021, met andere woorden, een maand nadat u voor het eerst op het CGVS werd gehoord in het kader van uw huidig verzoek. Uit de ingediende bijlage blijkt verder dat u op 30 juni 2021 voor de politie verklaarde het slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld. Het feit dat u deze verklaringen op 30 juni 2021 aflegde, met andere woorden nadat u tweemaal door het CGVS werd gehoord in onderhavig verzoek waarbij u werd gevraagd naar objectieve stavingstukken en nadat u een mail ter herinnering werd gestuurd om dergelijke stukken in te dienen, ondermijnt de bewijswaarde van dit stuk volledig. Bovendien betreft dit niet meer dan een weergave van uw verklaringen afgelegd bij de politie. Uit niets valt het waarheidsgehalte van uw afgelegde verklaringen af te leiden. Bovendien doet het wederom verbazen dat u tot op heden louter een bijlage van een proces-verbaal voorlegt als bewijs van de interventies van de politie. Volgens het schrijven van uw advocaat d.d. 27.12.2020 hadden er immers toen al meerdere interventies door de politie plaatsgevonden. U overhandigt hiervan echter niet het minste bewijs. U legt met andere woorden geen enkel objectief stuk neer dat dateert van voor uw gehoren op het CGVS waaruit de ware aanleiding/omstandigheden van uw contacten met de politie kan blijken.

Het attest van Women Now volstaat evenmin om uw beweerde asielmotieven aan te tonen. Hierin wordt immers slechts summier aangegeven dat u er sinds 5 april 2021 wordt opgevolgd. De ware toedracht van uw contacten met deze organisatie kan hieruit niet afgeleid worden.

In het licht van uw verklaringen en de opmerkingen van uw advocaat d.d. 12 april 2021 waaruit blijkt dat u toen reeds een echtscheidingsprocedure had opgestart (CGVS 1 van 3e VIB, p. 3-4, p. 7, p. 11, p. 16)

mag het bovendien verbazen dat mr. C. Prudhon op 16 juni 2021 laat weten dat ze het nodige zal doen om de aanvraag tot een echtscheiding zo snel mogelijk in te dienen. De vaststelling dat u, die reeds van bij uw aankomst in België weg wou van uw echtgenoot (CGVS 2 van 3e VIB, p. 9-10) en volgens uw verzoekschrift tot beroep sinds oktober 2020 zonder uw echtgenoot een advocaat raadpleegt, midden 2021 nog steeds geen echtscheidingsprocedure heeft opgestart ondermijnt bijkomend uw geloofwaardigheid.

Gelet op uw verklaring dat u reeds van bij aankomst in België, zelfs al op de luchthaven, de politie op de hoogte wou brengen van uw situatie/problemen en rekening houdend met uw beweringen dat zowel Refugee Officiel als Woman Now als uw advocaat u gewezen hebben op uw mogelijkheden om klacht in te dienen, ondermijnt het feit dat u uiteindelijk nooit klacht heeft ingediend in België bijkomend uw geloofwaardigheid (CGVS 2 van 3e VIB, p. 9-10, CGVS 1 van 3e VIB, p. 6,8, 9, 14 en CGVS 2 van 3e VIB, p. 10). Dat (...) de vader is van uw kinderen, weet, gelet op uw intentie – reeds op de luchthaven – om klacht in te dienen, niet te overtuigen als verschoning voor uw nalaten (CGVS 1 van 3e VIB, p. 6). Dat u nooit de kans zou gehad hebben om klacht in te dienen (CGVS 1 van 3e VIB, p. 8), is verre van geloofwaardig. Het huiselijk geweld startte immers reeds in maart 2019 (CGVS 2 van 3e VIB, p. 14) en u stond in contact met Refugee Officiel, een organisatie die vrouwen helpt om zich te verdedigen, Woman Now en een advocaat die u aanraadden om klacht in te dienen. Bijgevolg overtuigt uw verweer dat u de Belgische wet niet kent en dat u niet sterk genoeg was (CGVS 2 van 3e VIB, p. 15) evenmin. Dat u aangeeft dat uw echtgenoot al weg was en dit dus geen nut had (CGVS 1 van 3e VIB, p. 8 en CGVS 2 van 3e VIB, p. 15), volstaat evenmin als verklaring. Uw problemen met uw echtgenoot begonnen in maart 2019 en uw echtgenoot verliet België pas in december 2020.

Daarnaast stelt u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud in het kader van uw huidig verzoek dat u met uw echtgenoot en uw kinderen naar België kwam wegens de bedreigingen van de familie van uw echtgenoot. U voegt er aan toe dat u toen dacht dat (...) een goede echtgenoot was en dat hij het juiste wou doen (CGVS 1 van 3e VIB, p. 10). Deze stelling doet op zijn minst de wenkbrauwen fronsen, zeker gelet op uw latere verklaringen waar u stelt dat u onder druk naar België kwam en dat u bij aankomst meteen klacht wou indienen (CGVS 2 van 3e VIB, p. 10) en dat (...) in Venezuela de kinderen reeds zou mishandeld hebben (CGVS 1 van 3e VIB, p. 16).

Tot slot beweert u dat u van uw advocaat – nadat uw eerste verzoek geweigerd werd – vernam dat uw echtgenoot vanuit België voor het Maduro-regime werkt (CGVS 2 van 3e VIB, p. 10). Dat een advocaat dergelijk nieuws zou melden aan u mag verbazen aangezien uw echtgenoot in het kader van zijn verzoeken nooit heeft kenbaar gemaakt dat hij hier activiteiten ontplooidde voor Maduro. Integendeel, in het beroep tegen de eerste weigeringsbeslissing werden voor de RvV stukken neergelegd om aan te tonen dat zowel u als uw echtgenoot tot de oppositie zouden behoren.

Gelet op voorgaande kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw problemen met uw echtgenoot.

Gelet dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen met uw echtgenoot, komt ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw broers en uw vader in Venezuela vervolgd worden door uw schoonfamilie in het gedrang. Dit wordt nog versterkt door het feit dat u in uw huidig verzoek op 12 april 2021 stelt dat u al een jaar geen contact meer hebt met uw vader omdat u niet wil dat hij gevaar zou lopen (CGVS 1 van 3e VIB, p. 4). Dit is echter tegenstrijdig met uw verklaringen in uw tweede verzoek waar u in september 2020 stelde dat in contact stond met uw vader (verklaring 2e verzoek DVZ, vraag 21)). Hiermee geconfronteerd stelt u dit niet gezegd te hebben en dat dit niet klopt (CGVS 2 van 3e VIB, p. 10-11). Dergelijke repliek kan niet weerhouden worden gelet op het feit dat uw verklaring bij de DVZ (van uw tweede VIB) in het Spaans werd voorgelezen en dat u akkoord ging met de vermelde inhoud. Daarnaast stelde u tijdens uw eerste verzoek dat niemand van uw familie politiek actief is (buiten enkele familieleden die door hun bedrijf gedwongen werden om te verschijnen bij campagnes of protestacties (CGVS 1e VIB, p. 7). Tijdens uw huidig verzoek stelt u echter dat uw vader bibliothecaris is van een partij 'botas sol', dat hij campagnes organiseerde en controle deed op de administratie van deze partij. U stelt ook dat uw vader altijd deel heeft uitgemaakt van de oppositie (CGVS 1 van 3e VIB, p. 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat hij niet politiek actief is en alleen licht werk deed voor deze partij (CGVS 1 van 3e VIB, p. 13). Of uw vader weinig of veel actief was voor een bepaalde partij in Venezuela doet niet ter zake als u gevraagd wordt of hij überhaupt politiek actief is. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u stelt dat hij alleen licht werk deed en niet politiek actief was als hij anderzijds campagnes voor een partij zou organiseren en altijd deel zou uitgemaakt hebben van de oppositie. U voegt als repliek toe dat de gezondheid van uw vader slecht is (CGVS 1 van 3e VIB, p. 13). De gezondheidstoestand van uw vader verklaart allerm minst waarom u tijdens uw eerste verzoek stelde

dat u geen politiek actieve familieleden had en waarom u tijdens uw huidig verzoek stelt dat uw vader bibliothecaris is van 'Botas Sol', dat hij campagnes organiseerde en controle deed op de administratie van deze partij.

Gelet op bovenstaande conclusies kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde motieven van uw huidig verzoek.

Wat betreft de bewering van uw advocaat in het verzoekschrift dat er een ernstig risico is dat u als opposant van het Venezolaanse regime zal aanzien worden omdat u al sinds 2018 het land verlaten hebt en omdat u niet deelnam aan de verkiezingen van december 2020 dient aangestipt te worden dat u deze vrees in uw huidig verzoek niet aanhaalde voor de DVZ, noch voor het CGVS. Dergelijke post-factum vermelde vrees dient dan ook sterk gerelativeerd te worden.

*Uit de **COI Focus Venezuela: houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 23 november 2021** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20211123_1.pdf) blijkt bovendien niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Zoals geargumenteed in het kader van uw eerste verzoek, bleek uit uw verklaringen niet dat u een dergelijk profiel heeft of dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. Dat uw schoonfamilie niet zou aarzelen om de Venezolaanse autoriteiten in te lichten over uw langdurig verblijf in België waardoor u de verkiezingen van december 2020 heet gemist en waardoor u als opposant moet beschouwd worden mist, gelet op het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen inzake de problemen met uw man en schoonfamilie, elke geloofwaardigheid. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Uw advocaat legt voorts verschillende rapporten en artikels voor over de algemene veiligheids- en socioeconomische situatie in Venezuela waarmee ze wil aantonen dat u recht hebt op een reëel risico op ernstige schade. Hier dient echter opgemerkt te worden dat de analyses die uw advocaat over Venezuela heeft gemaakt niet overeenstemmen met de recente beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt (zie infra)."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekster voert aan dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela moet vrezen voor:

- *“Haar echtgenoot: zij vreest represailles wegens de in België ingeleide echtscheidingsprocedure; zij vreest opnieuw onder zijn controle te komen, in een cirkel van psychologisch en fysiek geweld; zij vreest dat haar echtgenoot en zijn familie haar kinderen zullen afnemen;*
- *De familie van haar echtgenoot: zij vreest dat het misbruik dat zij in het verleden heeft ondergaan, zal worden hervat of zelfs geïntensiveerd - als vergelding voor haar vertrek uit het land, voor het inleiden van een echtscheidingsprocedure tegen (...), voor haar pogingen om de kinderen bij hen weg te houden;*
- *De autoriteiten, met inbegrip van de familie van haar man: dicht bij de ideeën van de oppositie, vreest zij politieke vervolging. Het risico is bewezen en vergroot, omdat haar politieke positie bekend is bij de familie van verzoeksters echtgenoot - en deze laatste is politiek zeer invloedrijk, met name de vader van (...), die een hooggeplaatst lid van de ORA-partij was sinds de verkiezingen van december 2020, en de neef van (...), die nu kandidaat voor de nationale wetgevende vergadering is. De familie staat persoonlijk dicht bij president Maduro. In ieder geval vreest zij dat zij zich achter politieke motieven verschuilen om haar te vervolgen!”*

Wat betreft haar echtgenoot stelt verzoekster dat zij eerder gedwongen werd de verklaringen af te leggen die haar echtgenoot van haar verlangde en dit over gebeurtenissen waarvan zij zelf geen kennis had en dat zij onder de controle van haar man stond, hetgeen de tegenstrijdigheden en inconsistenties in haar eerste verzoek om bescherming verklaart. Verzoekster is hierbij van mening dat zij een groot aantal documenten heeft overgelegd waaruit de moeilijkheden met haar echtgenoot blijken. Volgens verzoekster volstaat dit om de door haar beweerde problemen aan te tonen en ondersteunt dit bewijs de realiteit van de door haar ingeroepen angsten en behoefte aan bescherming.

Deze door verzoekster aangehaalde bewijsstukken werden reeds eerder neergelegd en beoordeeld door de verwerende partij. Voor de duidelijkheid wordt deze motivering dienaangaande hier hernomen:

“Dat aan uw nieuwe opgeworpen problemen geen geloof kan worden gehecht, met name het huiselijk geweld door uw echtgenoot, blijkt uit het feit dat u geen enkel overtuigend objectief stavingstuk hebt ingediend, hoewel deze er luidens uw aanvankelijke verklaringen wel zouden moeten zijn. Vooreerst is het opmerkelijk dat u, waar u tijdens uw persoonlijke onderhouds op het CGVS gewag maakt van klachten die door de school en het OCMW tegen u waren ingediend (CGVS 2 van 3e VIB, p. 17) en waarvan u kopies werden gevraagd (zelfs in een herinneringsmail van 14 juni 2021), u in uw verzoekschrift plotsklap aangeeft dat u heeft vernomen dat deze klachten niet waren ingediend. U had dit vernomen na enig – niet gestaafd – onderzoek.

U legt nog steeds geen enkel bewijs neer van het contact en/of de bijstand met Refugee officieel, van de consultaties bij de psycholoog of de psychologische bijstand voor u en uw kinderen, van de tussenkomst van de kindbescherming en PCS. Nochtans werden u deze zaken meermaals gevraagd ten tijde van uw persoonlijk onderhouds van 12 april 2021 en 27 mei 2021 (CGVS 1 van 3e VIB, p. 10, 16-17 en CGVS 2 van 3e VIB, p. 17) en werd hiervoor ook een herinnering gestuurd op 14 juni 2021. Dat u daags na deze mail de verklaring van Claudia Delattre (en haar identiteitskaart), het weinig leesbare medisch attest van 30 mei 2021, een printscreen van een link van “google foto’s” van (...) en een foto van een gebouw opstuurde, volstaat niet om te gewagen van een afdoende begin van bewijs. De verklaring van Claudia Delattre kan immers niet weerhouden worden als objectieve bron. Uit het weinig leesbare medisch attest kan louter afgeleid worden dat u ten gevolge van intense stress een lumbago hebt, aan hoofdpijn en spiercontracturen lijdt en ernstig beperkt wordt door duizeligheid en sufheid.

De printscreen van een link van “google foto’s” van (...) en een foto van een gebouw waarmee u vermoedelijk de bedreiging van 26 mei 2021 wil aantonen – volstaan evenmin om uw relaas te staven. Dergelijke printscreen en foto laten niet toe om te beoordelen hoe en in welke omstandigheden dit gemaakt werd en kunnen aldus gemakkelijk geënceneerd worden. Hetzelfde kan gezegd worden over de foto’s die de verslavingen van (...) moeten aantonen, de chatberichten en de twee audiofragmenten van oktober à november 2020 waarin (...) tegen u aangeeft dat hij fouten heeft gemaakt, de facebookconversatie van het valse profiel dat u had aangemaakt en waarin (...) aangeeft dat hij uw kinderen zou afnemen, de audiofragmenten van de gesprekken tussen u, Marli Torres en Antonio Garcia Lopez, de berichten van november 2020 van de nichten van (...) waarin ze zeiden dat u beter af bent zonder hem en waarbij foto’s van hem en zijn familieleden worden getoond, de onduidelijke video en het audiofragment waarmee u de gebeurtenissen van 1 december 2020 wil aantonen en waarbij uw zoon (...) filmde dat (...) u en uw zoon (...) wou aanvallen, de bedreigingen die (...) zijn familie tegen u

uitte en de oproepen en berichten van Lorena, Antonio, William en Claudia Belgica. De verschoningsgronden die u inroept voor het niet overhandigen van de gevraagde documenten overtuigen allermint. Dat u van advocaat veranderd bent (CGVS 2 van 3e VIB, p. 17) en dat u moeilijkheden heeft om contact op te nemen met uw maatschappelijk werkster om hulp te krijgen bij het verkrijgen van documenten, zoals aangegeven door uw advocaat in haar schrijven d.d. 15.6.2021, volstaat niet als verschoning voor het ontbreken van ook maar enig objectief stavingstuk. Er kan in alle redelijkheid immers verwacht worden dat u op zijn minst kopies heeft van de documenten die u en uw kinderen betreffen. Bovendien loopt uw procedure ondertussen 11 maanden, een periode die lang genoeg is om, ondanks het wijzigen van advocaat en de moeilijkheden om contact op te nemen met de sociaal assistent, de gevraagde documenten voor te leggen.

De bijlage van het proces-verbaal van de politiezone van Henegouwen-Beaumont volstaat evenmin om uw relaas te ondersteunen. Immers, u maakt vooreerst enkel de bijlage van een proces-verbaal over. Het eigenlijke pv waartoe deze bijlage behoort maakt u niet over. Dit proces-verbaal dateert aldus het pv-nummer op de bijlage van 10 mei 2021, met andere woorden, een maand nadat u voor het eerst op het CGVS werd gehoord in het kader van uw huidig verzoek. Uit de ingediende bijlage blijkt verder dat u op 30 juni 2021 voor de politie verklaarde het slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld. Het feit dat u deze verklaringen op 30 juni 2021 aflegde, met andere woorden nadat u tweemaal door het CGVS werd gehoord in onderhavig verzoek waarbij u werd gevraagd naar objectieve stavingstukken en nadat u een mail ter herinnering werd gestuurd om dergelijke stukken in te dienen, ondermijnt de bewijswaarde van dit stuk volledig. Bovendien betreft dit niet meer dan een weergave van uw verklaringen afgelegd bij de politie. Uit niets valt het waarheidsgehalte van uw afgelegde verklaringen af te leiden. Bovendien doet het wederom verbazen dat u tot op heden louter een bijlage van een proces-verbaal voorlegt als bewijs van de interventies van de politie. Volgens het schrijven van uw advocaat d.d. 27.12.2020 hadden er immers toen al meerdere interventies door de politie plaatsgevonden. U overhandigt hiervan echter niet het minste bewijs. U legt met andere woorden geen enkel objectief stuk neer dat dateert van voor uw gehoren op het CGVS waaruit de ware aanleiding/omstandigheden van uw contacten met de politie kan blijken.

Het attest van Women Now volstaat evenmin om uw beweerde asielmotieven aan te tonen. Hierin wordt immers slechts summier aangegeven dat u er sinds 5 april 2021 wordt opgevolgd. De ware toedracht van uw contacten met deze organisatie kan hieruit niet afgeleid worden.

In het licht van uw verklaringen en de opmerkingen van uw advocaat d.d. 12 april 2021 waaruit blijkt dat u toen reeds een echtscheidingsprocedure had opgestart (CGVS 1 van 3e VIB, p. 3-4, p. 7, p. 11, p. 16) mag het bovendien verbazen dat mr. C. Prudhon op 16 juni 2021 laat weten dat ze het nodige zal doen om de aanvraag tot een echtscheiding zo snel mogelijk in te dienen. De vaststelling dat u, die reeds van bij uw aankomst in België weg wou van uw echtgenoot (CGVS 2 van 3e VIB, p. 9-10) en volgens uw verzoekschrift tot beroep sinds oktober 2020 zonder uw echtgenoot een advocaat raadpleegt, midden 2021 nog steeds geen echtscheidingsprocedure heeft opgestart ondermijnt bijkomend uw geloofwaardigheid.”

Met de stelling dat zij een groot aantal documenten heeft overgelegd waaruit de moeilijkheden met haar echtgenoot blijken en dat dit volstaat om de door haar beweerde problemen aan te tonen en de realiteit van de door haar ingeroepen angsten en behoefte aan bescherming ondersteunt, doet zij geen afbreuk aan de concrete, correcte, pertinente en draagkrachtige motieven met betrekking tot deze neergelegde stukken. Zoals duidelijk en afdoende uiteengezet volstaan deze documenten niet om verzoeksters problemen met haar echtgenoot en schoonfamilie aan te tonen. Zij blijft nog steeds in gebreke enig objectief bewijsstuk, in tempore *non suspecto*, van de problemen met haar echtgenoot en schoonfamilie neer te leggen.

Waar zij in het verzoekschrift verwijst naar het bewijs van de klachten die tegen haar zijn ingediend door de school, het OCMW en de PCS en stelt dat zij proactief op zoek is gegaan naar dergelijk bewijs, doch dat is komen vast te staan dat deze klachten niet bestonden, kan zij evenmin overtuigen.

Verzoekster maakte tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming zelf melding van klachten die door de school en het OCMW tegen haar waren ingediend (Notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p. 17). Tijdens dit persoonlijk onderhoud werd haar gevraagd hiervan concrete bewijzen te bezorgen en dit werd zelfs herhaald in een herinneringsmail van 14 juni 2021, aanwezig in het administratief dossier. Ook legt zij geen enkel bewijs neer van het contact en/of de

bijstand met Refugee officieel, van de consultaties bij de psycholoog of de psychologische bijstand voor haar en haar kinderen, van de tussenkomst van de kinderbescherming en PCS. Nochtans werden haar deze zaken meermaals gevraagd ten tijde van haar persoonlijke onderhouds van 12 april 2021 en 27 mei 2021 (Notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p. 10, 16-17; Notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p. 17) en werd hiervoor ook een herinnering gestuurd op 14 juni 2021.

Het argument dat het ontbreken van deze klachten het zoveelste bewijs is van het giftige en manipulatieve karakter van haar echtgenoot, die haar probeert gek en paranoïde te maken, waardoor zij alles en iedereen wantrouwt kan niet worden gevolgd. Verzoekster maakt zelf melding van interventies van politie, kinderbescherming en PCS, doch kan hiervan geen enkel concreet of officieel stuk van neerleggen. Dat verzoekster wanneer zij nogmaals wordt aangemaand hier concrete bewijzen van neer te leggen, niet verder komt dan daags na deze aanmaning de subjectieve verklaring van Claudia Delattre (en haar identiteitskaart), het weinig leesbare medisch attest van 30 mei 2021, een schermafdruck van een link van "google foto's" van de nicht van haar echtgenoot en een foto van een gebouw op te sturen, kan zij dan ook geheel niet overtuigen. Overigens biedt zij geen enkel concreet zicht op "het onderzoek" dat zij zou hebben gevoerd en waarbij is komen vast te staan dat de gemelde klachten niet bestonden.

Wat betreft het ontbreken van bewijs van haar psychologische zorg en bewijs van behandeling door *Woman Now*, komt verzoekster niet verder dan de stelling dat zij deze documenten traag heeft kunnen bekomen omdat *Woman Now* geen gedetailleerde certificaten mag afgeven aangezien zij niet over de nodige vergunningen beschikt. Los van het feit dat dit slechts een blote bewering betreft die geenszins wordt gestaafd, stelt de Raad vast dat de loutere vermelding dat verzoekster "onder de hoede staat van de "dienst voor sociale, juridische en psychologische begeleiding van migrantenvrouwen die het slachtoffer zijn van gender-, gezins- en intrafamiliaal geweld in België"", geen nader licht werpt op de ware en concrete toedracht van haar contacten met deze organisatie. Aangezien er bovendien geen enkel concreet en objectief bewijsstuk voorligt waaruit blijkt dat verzoekster het slachtoffer werd van gezins- en intrafamiliaal geweld in België, kan een dergelijke algemene vermelding bezwaarlijk volstaan ter staving van de door haar aangehaalde problematiek. Gelet op verzoeksters verklaring dat zij reeds van bij aankomst in België, zelfs al op de luchthaven, de politie op de hoogte wou brengen van haar situatie/problemen en rekening houdend met haar beweringen dat zowel *Refugee Officiel* als *Woman Now* als haar advocaat haar gewezen hebben op haar mogelijkheden om klacht in te dienen, ondermijnt het feit dat zij uiteindelijk nooit klacht heeft ingediend in België bijkomend haar geloofwaardigheid (Notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p. 9-10; Notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p. 6,8, 9, 14 en Notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p. 10).

Verzoekster geeft te kennen dat het feit dat zij op 30 juni 2021 heeft vermeld dat zij het slachtoffer was van huiselijk geweld en stelde dat zij eerder meermaals aangifte deed bij de politie die meerdere malen in de echtelijke woning had ingegrepen. Dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster hiervan niet het minste bewijs voorlegt. Verzoekster legt met andere woorden geen enkel objectief stuk neer dat dateert van voor haar onderhouds op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit de ware aanleiding/omstandigheden van haar contacten met de politie zou kunnen blijken.

Waar zij aanvoert dat haar echtgenoot vanuit Venezuela een e-mail had overgezonden aan het parket van de jeugd van Charleroi waardoor zij op 30 juni 2021 werd gehoord in het kader van een "gezinsonderzoek", blijkt niet uit de neergelegde stukken dat dit onderzoek enigszins geïnstrueerd zou zijn door haar echtgenoot vanuit Venezuela. Waar verzoekster nogmaals naar de Facebookconversatie van het valse profiel dat zij had aangemaakt en waarin haar echtgenoot aangeeft dat hij haar kinderen zou afnemen verwijst, volstaat evenmin om haar relaas te staven. Dergelijke schermafdrucken laten immers niet toe om te beoordelen hoe en in welke omstandigheden dit gemaakt werd en kunnen aldus gemakkelijk geënsceeneerd worden.

Met het louter verwijzen naar het feit dat meester Prudhon de echtscheidingsprocedure volgt, plaatst zij de gedane vaststellingen opnieuw niet in een ander daglicht.

In weerwil wat verzoekster voorhoudt kunnen de neergelegde documenten en afgelegde verklaringen dan ook geenszins volstaan ter staving van het ondervonden echtelijk geweld.

Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan verzoeksters beweerde problemen met haar echtgenoot, komt ook de geloofwaardigheid van haar bewering dat haar broers en haar vader in

Venezuela vervolgd worden door haar schoonfamilie in het gedrang. Dit wordt nog versterkt door het feit dat zij in haar verzoek op 12 april 2021 stelt dat zij al een jaar geen contact meer heeft met haar vader omdat zij niet wil dat hij gevaar zou lopen (Notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p. 4), hetgeen tegenstrijdig is met haar verklaringen in haar tweede verzoek om bescherming waar zij in september 2020 stelde dat zij in contact stond met haar vader (verklaring DVZ, vraag 21). Bovendien stelde verzoekster tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming dat niemand van haar familie politiek actief is buiten enkele familieleden die door hun bedrijf gedwongen werden om te verschijnen bij campagnes of protestacties (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), terwijl zij tijdens haar huidige verzoek stelt dat haar vader bibliothecaris is van een partij '*botas sol*', dat hij campagnes organiseerde en controle deed op de administratie van deze partij en dat haar vader altijd deel heeft uitgemaakt van de oppositie (Notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p. 12).

Waar verzoekster aanvoert dat haar schoonfamilie haar altijd heeft gehaat omwille van haar standpunten en deze van haar familie ten gunste van de oppositie, plaatst zij deze pertinente vaststellingen geheel niet in een ander daglicht, noch kan zij hiervoor een valabele verklaring geven.

Waar zij aanvoert dat haar situatie nog moeilijker zal worden bij terugkeer naar Venezuela, omdat zij niet langer de bescherming van haar echtgenoot zal genieten, die opnieuw zeer nauw is gaan samenwerken met zijn familie, die hij in politiek opzicht vurig steunt, kan zij opnieuw niet overtuigen gezien in het beroep tegen de eerste weigeringsbeslissing van de verwerende partij voor de Raad zelfs stukken werden neergelegd om aan te tonen dat zowel verzoekster als haar echtgenoot tot de oppositie zouden behoren. Waar zij zich ook beroept op het feit dat zij een echtscheidingsprocedure heeft opgestart, wat naar eigen zeggen reeds tot veel woede en bedreigingen heeft geleid, gaat zij voorbij aan de desbetreffend gedane vaststellingen met betrekking tot deze bedreigingen. Verzoekster legt bovendien nog steeds geen officieel stuk neer waaruit blijkt dat zij momenteel verwickeld is in een echtscheidingsprocedure. Het e-mailbericht van meester Prudhon op 16 juni 2021 dat zij "*zo snel mogelijk*" een echtscheidingsprocedure "*zal*" inleiden, kan hiertoe niet volstaan. Gelet op wat voorafgaat kan ook het argument dat de schoonfamilie, net zoals haar echtgenoot, zal proberen de kinderen bij haar weg te halen, niet volstaan.

Verzoekster wijst weliswaar op de politieke macht en positie van haar schoonvader, haar schoonbroer en een neef van haar echtgenoot en vreest de middelen die zij tegen haar zouden kunnen gebruiken. Verzoekster maakt echter de concrete problemen met haar echtgenoot noch met haar schoonfamilie concreet aannemelijk.

Het argument dat vervolging van politieke tegenstanders in Venezuela en het feit dat dit ook vaak familieleden treft welbekend is, doet niets af aan de voorgaande vaststellingen.

Het feit dat zij stelt dat haar vader en broer haar hebben verteld dat zij een toenemende aanwezigheid van haar echtgenoot en diens familieleden in hun woongebied hebben opgemerkt, is niet alleen slechts een louter subjectieve bewering van verzoekster, maar een dergelijk feit wijst overigens ook niet meteen op ernstige of concrete problemen met haar echtgenoot of diens familie.

Het gegeven dat verzoeksters vader inmiddels is gestorven aan een zware hartaanval vlak nadat haar echtgenoot en haar schoonbroer hem waren komen opzoeken om hem te bedreigen, is gesteund op verzoeksters verklaring in het verzoekschrift dat een buurman van haar vader de mannen had gezien, waarna hij verzoeksters broer opbelde die bij aankomst vaststelde dat verzoeksters vader op de grond lag. Opnieuw zijn dit slechts beweringen van verzoekster. Het bewijs van het overlijden van verzoeksters vader dat bij het verzoekschrift wordt neergelegd betreft overigens slechts de verklaring van verzoekster zelf dat haar vader is overleden. Het argument dat zij vermoeden dat de familie van haar echtgenoot ervoor zorgt dat zij nog steeds geen verklaring van overlijden van de autoriteiten krijgen, is opnieuw slechts een vermoeden en een eigen verklaring zonder enige objectieve grondslag.

Waar verzoekster verwijst naar algemene landeninformatie waaruit ook de vervolging van familieleden van politieke tegenstanders blijkt kan zij evenmin overtuigen.

Los van de vraag of verzoekster het profiel heeft van een oppositieleider en politiek tegenstander volstaat het toevoegen van dergelijke algemene informatie niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze

vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke.

Verzoekster gaat er overigens aan voorbij dat wat haar politieke overtuiging betreft het volgende werd vastgesteld in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 17 mei 2019: *“Er dient ook nog op gewezen te worden dat uw vrouw aanhaalt dat ze politieke boodschappen tegen de regering postte op haar Facebookpagina (CGVS R., p. 5, 18-19). Ze stelt dat ze hiermee stopte naar aanleiding van een bedreiging in 2013. De regering dreigde er namelijk mee een meisje uit de dansschool me te nemen als uw echtgenote niet zou deelnemen aan een regeringsgezinde vergadering (CGVS R., p. 18). Omdat er in die periode veel studentes verdwenen en dood werden teruggevonden, besliste uw echtgenote daarop te stoppen met de dansschool, in 2013 (CGVS R., p. 18-19). Ze geeft aan dat ze verder niet politiek actief was (CGVS R., p. 7). Gezien uw vrouw reeds sinds 2013, vijf jaar voor jullie vertrek, stopte met politieke boodschappen te posten, er verder geen problemen meer omtrent aanhaalt en daarnaast niet politiek actief was, kan evenmin aangenomen worden dat zij omwille van zeer beperkte activiteiten in het vizier van de autoriteiten gelopen zou zijn. Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. In casu is het niet aannemelijk dat R. geviseerd zou worden omwille van haar beperkte activiteiten die van 2013 dateren”,* hetgeen in arrest nr. 233846 van 10 maart 2020 door de Raad werd bevestigd. Deze vaststellingen werden overigens door verzoekster niet betwist in de beroepsprocedure bij de Raad.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift ook een vrees voor vervolging aan omwille van haar vlucht, asielaanvraag en afwezigheid bij de verkiezingen. Verzoekster benadrukt dat het gaat om hoe zij door het regime wordt gepercipieerd. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad waarbij de Raad zich heeft uitgesproken over de risico's die opposanten of mensen die als opposanten worden aanzien, lopen. Verzoekster wijst er op dat uit deze rechtspraak blijkt dat het niet zozeer gaat om de vraag of iemand in het buitenland asiel heeft aangevraagd, maar wel om het profiel dat iemand heeft en de mogelijke dreiging die deze persoon voor de huidige regering vormt.

Het wordt niet betwist dat verzoekster bij een terugkeer naar Venezuela mogelijk zal worden gescreend en ondervraagd over haar activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij Venezuela heeft verlaten, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de beschikbare landeninformatie, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, blijkt immers niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van een verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, zal worden vervolgd of een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Waar verzoekster in haar verzoekschrift citeert uit een document van de Canadese *Immigration and Refugee Board*, stelt de Raad vast dat de daarin vermelde informatie geen afbreuk doet aan voorgaande appreciatie.

Gelet op het voorgaande kan niet *a priori* worden aangenomen dat iedere Venezolaan die vanuit het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het

feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of ernstige schade.

De behandeling die een Venezolaan bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen van wie kan worden vermoed dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van worden verdacht een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant werden beschouwd, of van wie wordt vermoed dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Het is dus vooral het profiel van de betrokkene en de mate waarin hij of zij wordt beschouwd als bedreiging voor de huidige machtsverhoudingen in Venezuela die het risico op mogelijke problemen bij terugkeer bepalen en niet zozeer de vraag of iemand al dan niet een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in het buitenland. Er wordt daarbij vooral gewezen op dissidente militairen en oppositieleden als risicoprofielen.

Aangezien verzoekster zoals blijkt uit wat voorafgaat de problemen met haar echtgenoot en de problemen met haar schoonfamilie niet aannemelijk maakt, noch aantoonde dat zij omwille van zeer beperkte activiteiten in 2013 in het vizier van de autoriteiten gelopen zou zijn, kan de bewering dat de autoriteiten zich voor haar persoonlijk zullen interesseren omdat haar schoonvader hen hiertoe zal aansporen niet overtuigen.

Gelet op wat voorafgaat en gezien de gedane overwegingen in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, blijkt nergens uit dat verzoekster een dergelijk profiel heeft noch dat zij als zodanig wordt gepercipieerd dat zij een dreiging zouden kunnen vormen voor de Venezolaanse overheid.

Zoals eerder uitgebreid uiteengezet en in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, blijkt niet dat verzoeksters voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten of andere actoren stond. Het louter volharden in haar betoog dat zij als opposant zal worden gezien zonder concrete en ernstige elementen aan te voeren die zulks aannemelijk maken, doet hierover niet anders denken.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven en hier een beschermingsverzoek heeft ingediend alsook het gegeven dat zij een vrouw is, resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor verzoekster aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer zal worden gevisieerd of vervolgd.

Waar verzoekster nog wijst op haar afwezigheid tijdens de verkiezingen, laat zij na objectieve landeninformatie aan te brengen waaruit blijkt dat zij louter omwille van haar afwezigheid in de negatieve aandacht van de Venezolaanse overheden zouden komen.

Alles samengenomen zijn er geen concrete indicaties aanwezig dat verzoekster omwille van haar beperkt politiek activisme in het verleden, bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden. Verzoekster maakt verder niet concreet aannemelijk dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Venezuela louter omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Waar in het geciteerde document van de Canadese *Immigration and Refugee Board* nog melding wordt gemaakt van bepaalde moeilijkheden voor terugkerende Venezolanen, stelt de Raad vast verzoekster nalaat deze algemene informatie op haar individuele omstandigheden te betrekken.

Waar verzoekster herhaaldelijk citeert uit of verwijst naar arresten van de Raad, merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat verzoekster meent, de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak niet identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat niet blijkt dat *in casu* dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken.

Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de huidige algemene politieke en veiligheidssituatie in Venezuela, blijken er geen concrete aanwijzingen dat verzoekster bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela zou worden vervolgd of geïsoleerd.

2.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift nog naar de veiligheidssituatie in Venezuela. Wat betreft meer specifiek artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wijst zij op haar vrees voor het regime en haar schoonfamilie alsook haar echtgenoot en naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Venezuela.

In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven waaronder de problemen met haar echtgenoot en schoonfamilie, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en oliepijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela veel te lijden heeft gehad van de lagere olieprijs

sinds 2015. Door die economische situatie is de inflatie uiteindelijk sterk gestegen en is er een hoge werkloosheid ontstaan.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op "*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat zij behoort tot een groep van geïdendeerde personen.

Uit wat voorafgaat blijkt immers dat zij haar vrees om bij terugkeer naar Venezuela problemen te krijgen met het regime, haar schoonfamilie en echtgenoot niet aannemelijk heeft gemaakt. Er zijn geen concrete aanwijzingen die hierover anderszins doen denken. Zij toont dan ook niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Door louter te citeren uit algemene rapporten over de socio-economische situatie in Venezuela, waaronder de toegang tot voedsel en gezondheidszorg, brengt verzoekster geen afdoende, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar dat land op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, dit is dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Gelet op het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, beaamt de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat evenwel voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geïdendeerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig.

Verder kadert dit politieel en crimineel geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)). Het betoog dat uit 's Raad arrest nr. 243 678 zou blijken dat dit politieel en crimineel geweld kan worden aangemerkt als een gewapend conflict mist overigens feitelijke grondslag.

Dit politieel en crimineel geweld moet veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te

concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Daarnaast blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit de deelstaat Carabobo, is evenwel niet afkomstig uit een van deze gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoeksters verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaat Carabobo, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

In de mate dat verzoekster verwijst naar de "*Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I*" van UNHCR van maart 2018, merkt de Raad op dat in dit document nergens wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van bescherming te bieden. In dit rapport wordt enkel opgeroepen om ontheemde Venezolanen op te vangen en hen toegang te verlenen tot de asielprocedure, zodat personen die een nood aan bescherming hebben als zodanig worden herkend en worden beschermd tegen refoulement. Verder verklaart UNHCR dat het maatregelen die een versnelde of vereenvoudigde toepassing van de Vluchtelingenconventie mogelijk maken, steunt.

Verzoekster brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF